

TOMÁŠ FÜRSTENZELLER

Vers, 6:30-kor

Hat harminc reggel. Az égre a nap
tiszta azúrt kent és máris rávetül
egy odaillő jelenet, s közben a határ

görbe vonala mindjárt kiveti szíve
rejtekeiből a forró nap nehezen emészthető
cipóját. Az ablak alatt mint fészke

a hangoknak, udvar éledez. Fogságából immár
kirepülök: a fák susogása, hangok, mondat
töredéke és galambok, autók bűgása. Mindezt puhán

keveri a levegő, melyben a por is úgy ragyoghat,
mint a legfényesebb csillám. Rövidtávú
alkímia. Aranyozott ajkad alvó fiad,

Ádám homlokán, fénylik. (Mondják,
hasonlít rám, de valójában ő a példa nekem.)
Te is alszol. Csak bennem rezdül valami,

ébredez. Talán büntetés, talán jutalom.
Álmos fejem zúg a papírok felett,
A vers keres itt megnyugvást, tudhatom.

Már rég nem hallottam ilyen hangot.
Oly régen, hogy most nem tudom, hogy
vers előtti vagy benne fogant csend karol.

Bolemant László fordítása

